

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κατὰστασι.

Κατάστασις ἀρμόζουσα εἰς ὄνον, ἥτοι ἀσχημοσύνη, ἀγροικία, βανασότης, χυδαιότης κττ. ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἄ-θροπιὰ καὶ γαιδουροκατάστασι! (ἐπιφώνησις εἰρων. πρὸς τὸν ἀσχημονοῦντα, τὸν ἀγροίκως φερόμενον) Κρήτ. Τάξ', πρᾶξ', γαιδουροκατάσταδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Φιλίπ-πούπ. Πρᾶξ' τσαὶ τάξ' τσαὶ γαδαρουκατάσταδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κυδων.

γαιδουροκάτηνος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κατήνα.

Ὁ ἔχων δύσμορφον τὴν κάτω σιαγόνα καὶ γενικώτε-ρον ἀσχημος, δυσειδής. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρο-μούρης.

γαιδουροκατούρημα τό, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) γαδουροκατούρημα Κύθν. ἄδουροκατούρημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρουκατούρημα Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κατούρημα.

Γαιδουροκάτουρο, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σκόρδα ἔχω τὴν ἀγάπη σου, κρομμύδια τὴ φιλία σου καὶ γαιδουροκατούρημα ἔχω τὴν ἀφεδιά σου Κρήτ.

γαιδουροκάτουρο τό, σύνηθ. γαιδ'ρουκατ'ρον βόρ. ἰδιώμ. γαδουροκάτουρο πολλαχ. γαδαροκάτουρο πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κάτουρο.

Οὖρος ὄνου. Συνών. γαιδουροκατούρημα, γαι-δουροκατρουλιά.

γαιδουροκατρουλιά Κῶς γααροκατρουλιά Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ κατρουλιά.

Γαιδουροκάτουρο, ὁ ἰδ.

γαιδουροκαυκάλα, ἰδ. γαιδουρο - 2.

γαιδουροκαυκαλίδα ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ καυκαλίδα.

Τὸ φυτὸν καυκαλὶς ἡ μεγανθὴς (caucalis grandiflora) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae).

γαιδουρόκαψα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κάψα.

Μεγάλη κάψα, ὑπερβολικὴ ἀτμοσφαιρικὴ θερμότης. Συνών. γαιδουροζέστη 1.

γαιδουροκέλλι τό, ἀμάρτ. γαιδουροτσέλλ' Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κέλλι.

Στάβλος ὄνου. Συνών. γαιδουρόμαντρα, γαιδου-ρόσταβλος.

γαιδουροκεντζά ἡ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,234 γααρο-κεντζά Κῶς ἄδουροκεδζά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεντζά.

1) Κέντημα κατὰ μεγάλα, ἀραιὰ διαστήματα. Συνών. *γαιδουροκεντούκλα. 2) Χονδρὸν καὶ δυσανάλογον ράψιμον Κῶς.

* **γαιδουροκεντούκλα** ἡ, ἄδουροκεδούκλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδουροκεντζά διὰ τῆς παραγω-γικῆς καταλ. - ούκλα.

Γαιδουροκεντζά, ὁ ἰδ.

γαιδουροκεφάλα ἡ, πολλαχ. ἄδουροκεφάλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφάλα ἡ μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδουροκέφαλο.

Μεγάλη κεφαλὴ ὄνου.

γαιδουροκεφαλὴ ἡ, πολλαχ. ἄδουροκεφαλὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαιδουροκεφάλη Ζάκ. γαιδουροτσεφαλὴ Μύκ. γααροκεφαλὴ Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφαλὴ. Ὁ τόνος τοῦ γαιδουροκεφαλὴ κατὰ τὸ ἀπλοῦν κεφάλι.

Γαιδουροκέφαλο, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τοῦ πρέπει τσαὶ τοῦ βροστινοῦ καρέγλα νὰ καθίσῃ τσαὶ μὲν γαιδουροτσεφαλὴ νὰ τὴν ξεκοκκαλίῃ (τοῦ βροστινοῦ=τοῦ ἐξάρχοντος τοῦ χοροῦ, τοῦ σύροντος τὸν χορὸν) Μύκ.

γαιδουροκέφαλο τό, πολλαχ. γαιδ'ρουκέφαλου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. γαδουροκέφαλο ἐνιαχ. γαδουρον-κέφαλου Μακεδ. (Χαλκιδ.) γαιδουροτσεφάλου Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφάλι.

1) Κεφαλὴ ὄνου συνήθως ἡ γυμνὴ σαρκῶν, κρανίον ὄνου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τὸν στρώνου δῶ, τὸν στρώνου κ'εῖ, | τὸν στρώνου δ'ξον 'ς τὴν αὐλή,

τὸν βάζου κ'ι προυσκέφαλου | ἔνα γαδουροκέφαλου Χαλκιδ. 2) Χάρτης διευθετημένος εἰς σχῆμα κεφαλῆς ὄνου καὶ τιθέμενος εἰς τὴν κεφαλὴν παιδίου πρὸς τιμω-ρίαν Λεξ. Αἰν.

γαιδουροκέφαλος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γαιδ'ρουκέφαλος βόρ. ἰδιώμ. γαδουροκέφαλος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) γαουροτσεφάλος Κύπρ. ἄδουροκέφα-λος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφάλι.

1) Ὁ δυσκόλως ἀντιλαμβανόμενος, δυσμαθής, δύσ-νους σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ἀργο-νόητος, βαρύγνωμος 2, βαρυκέφαλος Β 1, βαρυλά-της 3, βαρυνούσης 1, *γαιδουρόνους, κακοκέφαλος, ξεροκέφαλος, χοντροκέφαλος. 2) Ἰσχυρογνώμων, πείσμων Μακεδ. (Βογατο.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. Συνών. ἄγουρος Α 2 5, ἀντούβιανος 1, αὐτοκέφαλος 2, βα-ρύγνωμος 1, βαρυκέφαλος Β 2, πεισματάρης.

* **γαιδουρόκ-κο** τό, γαδαρόκ-κο Καπ. (Σίλ. Φά-ρασ.) γαυριδόκ-κο Καπ. (Φάρασ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι.

Μικρὸς ὄνος, γαιδουράκι.

γαιδουροκλέφτης ὁ, πολλαχ. γαδαρουκλέφτ'ς Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κλέφτης.

Ὁ κλέπτων ὄνους.

γαιδουροκλοτσζά ἡ, πολλαχ. γααροκλοτσζά Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κλοτσζά.

Λάκτισμα ὄνου ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Μὲ γάαρον παίζεις; γααροκλοτσζές σοῦ πρόπον (ἐπὶ τοῦ μετ' ἀνηθίκων ἀνθρώ-πων συναναστρεφομένου) Κάρπ.

γαιδουροκοκκάλα ἡ, πολλαχ. ἄδουροκοκκάλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κοκκάλα.

Μεγάλο κόκκαλο ὄνου.

γαιδουροκοκκαλούρα ἡ, ἀμάρτ. ἄδουροκοκκα-λούρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

